

LA ROMÀNTICA DEL SALADAR ACTUA A BENEFICI DE CA REVOLTA

El pròxim dimecres 31 de maig a les 22.30 hores, el grup de música folk La Romàntica del Saladar presentarà el seu nou disc, *A parar a Puerto Rico*. Els beneficis d'aquesta actuació es destinaran íntegrament a Ca Revolta. El Teatre Micalet serà la seu d'aquest concert que celebra els vint anys als escenaris d'aquest grup de música tradicional valenciana. Un concert que inclourà nous temes inèdits del disc *A parar a Puerto Rico*, amb estils musicals tan dispars com

la masurca, el fandango, el fox-trot, el tango o la tarantel·la. De les 13 noves cançons d'aquest grup de folk, nou són instrumentals i quatre, cançons populars. A més, per primera vegada, La Romàntica canta melodies tradicionals amb noves lletres: Paco Nicasio, versador de Faura, ha posat lletra a les dues jotes d'aquest nou disc, una amb versos au-

tobiogràfics i l'altra de denúncia. Aquest nou treball és el renaixement de l'essència de La Romàntica del Saladar: música desenfadada per escoltar, cantar i ballar. Amb *A parar a Puerto Rico* ja en són quatre els discos que el grup te al mercat: *Brises del Saladar* (2001), *Revetlla!* (2006), *Casino Jaluose* (2009) i *A parar a Puerto Rico* (2014).

Trossos i mossos

Alfons Llorenç

Catedral

L'exèrcit borbònic, l'11 de novembre de 1707, ocupà salvatgement Lleida, amb efectes que, encara, perduren. A penes set mesos després de la conquesta i malvestat de la seua germana València. Les dues ciutats, que havien establert al llarg de la història uns llaços estretíssims, que portaven València a nomenar la capital del Segre "ab títol reverencial de mare, donant-li Lleida a València lo nom carinyós de filla", es trobaren agermanades, també en el dol i la desfeta. La tropa botiflera assaltà la muralla pel baluard del Carme i "tomó a cuchillo la població", aplicant una repressió violentíssima. La ciutat quedà sota la bota d'un bàrbar governador militar, el comte de Louvigny, que dissolgué el Consell de la Paeria, suprimí la cèlebre Universitat i mostraren tanta tírria que enderrocaren la vella *alma mater*. Fins i tot, el capítol de la Seu s'havia atret les ires desbocades del governador franco-castellà, el qual manà tancar la catedral, malgrat que el bisbe, l'andalús Francisco de Solís (1701-1714), era un fervent botifler, o potser, justament per això, sabia que no protestaria. Tal com passà a la Llotja de València, a Lleida també la seu, l'edifici més emblemàtic, fou castigat a ser caserna, amb els canons apuntant a la ciutat, considerada rebel, enemiga. El capítol de la Seu inicià una dramàtica itinerància cercant temples provisionals, durant 74 anys. Els canonges suplicaren, una colta i una altra, per la construcció d'una nova catedral. I, demolit un símbol, el convent de la Mercè, fundat per sant Pere Nolasc el 1223 a la plaça de l'Almodí, segons projecte de dos militars borbònics, fou acabada en estil neoclàssic i consagrada el 28 de maig de 1781. En efecte, el nostre cas, és ben diferent del d'Escòcia, és el genocidi ("pasando a degüello a las personas refugiadas"), és "el derecho de conquista".